

Burying Our Weapons of Rebellion

By Elder D. Todd Christofferson
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Nedlæggelse af vores oprørsvåben

Ældste D. Todd Christofferson
De Tolv Apostles Kvorum

October 2024 general conference

May we bury—very, very deep—any element of rebellion against God in our lives and replace it with a willing heart and a willing mind.

The Book of Mormon records that approximately 90 years before the birth of Christ, the sons of King Mosiah began what would be a 14-year mission to the Lamanites. Unsuccessful efforts had been made over many generations to bring the Lamanite people to a belief in the doctrine of Christ. This time, however, through the miraculous interventions of the Holy Spirit, thousands of the Lamanites were converted and became disciples of Jesus Christ.

We read, “And as sure as the Lord liveth, so sure as many as believed, or as many as were brought to the knowledge of the truth, through the preaching of Ammon and his brethren, according to the spirit of revelation and of prophecy, and the power of God working miracles in them—yea, I say unto you, as the Lord liveth, as many of the Lamanites as believed in their preaching, and were converted unto the Lord, never did fall away.”

The key to the enduring conversion of this people is stated in the next verse: “For they became a righteous people; they did lay down the weapons of their rebellion, that they did not fight against God any more, neither against any of their brethren.”

This reference to “weapons of rebellion” was both literal and figurative. It meant their swords and other weapons of war but also their disobedience to God and His commandments.

The king of these converted Lamanites expressed it this way: “And now behold, my brethren, ... it has been all that we could do ...

Må vi i vores liv grave ethvert anstrøg af oprør mod Gud – meget meget dybt ned – og erstatte det med et villigt hjerte og et villigt sind.

I Mormons Bog står det skrevet, at kong Mosijas sønner omkring 90 år inden Kristi fødsel indledte det, der skulle blive en 14 år lang mission blandt lamanitterne. Over mange slægtled havde man forgæves forsøgt at føre det lamanitiske folk til tro på Kristi lære. Men denne gang, og takket være Helligåndens mirakuløse indgriben, blev tusindvis af lamanitter omvendt og blev Jesu Kristi disciple.

Vi læser: »Og så vist som Herren lever, så vist er det, at så mange som troede, eller så mange som blev bragt til kundskab om sandheden ved Ammons og hans brødres forkyndelse i overensstemmelse med åbenbarelsens og profetiens ånd og Guds kraft, som gjorde mirakler ved dem – ja, jeg siger jer, så sandt som Herren lever, at så mange af lamanitterne, som troede på deres forkyndelse og blev omvendt til Herren, faldt aldrig fra.«

Nøglen, til dette folks varige omvendelse, nævnes i det følgende vers: »For de blev et retfærdigt folk; de nedlagde oprørsvåbnene, så de ikke mere kæmpede mod Gud, ej heller mod nogen af deres brødre.«

Disse omtalte »oprørsvåben« var både bogstavelige og symbolske. De talte både deres sværd og andre krigsvåben, men også deres ulydighed mod Gud og hans bud.

Kongen over disse omvendte lamanitter udtrykte det således: »Og se nu, mine brødre ... det har været alt, vi kunne gøre ... at omvende os fra

to repent of all our sins and the many murders which we have committed, and to get God to take them away from our hearts, for it was all we could do to repent sufficiently before God that he would take away our stain.”

Note the king’s words—not only had their sincere repentance led to forgiveness of their sins, but God also took away the stain of those sins and even the desire to sin from their hearts. As you know, rather than risk any possible return to their prior state of rebellion against God, they buried their swords. And as they buried their physical weapons, with changed hearts, they also buried their disposition to sin.

We might ask ourselves what we could do to follow this pattern, to “lay down the weapons of [our] rebellion,” whatever they may be, and become so “converted [to] the Lord” that the stain of sin and the desire for sin are taken from our hearts and we never will fall away.

Rebellion can be active or passive. The classic example of willful rebellion is Lucifer, who, in the premortal world, opposed the Father’s plan of redemption and rallied others to oppose it as well, “and, at that day, many followed after him.” It is not hard to discern the impact of his continuing rebellion in our own time.

The Book of Mormon’s unholy trio of anti-Christ—Sherem, Nehor, and Korihor—provide a classic study of active rebellion against God. The overarching thesis of Nehor and Korihor was that there is no sin; therefore, there is no need for repentance, and there is no Savior. “Every man prosper[s] according to his genius, and ... every man conquer[s] according to his strength; and whatsoever a man [does is] no crime.” The anti-Christ rejects religious authority, characterizing ordinances and covenants as performances “laid down by ancient priests, to usurp power and authority.”

A latter-day example of willful rebellion with a happier ending is the story of William W. Phelps. Phelps joined the Church in 1831 and was appointed Church printer. He edited several early Church publications, wrote numerous hymns, and served as a scribe to Joseph Smith. Unfortunately, he turned against the Church and the Prophet, even to the point of giving false testimony against Joseph Smith in a Missouri court, which contributed to the Prophet’s imprisonment

alle vore synder og de mange mord, som vi har begået, og at få Gud til at borttage dem fra vort hjerte, for det var alt, vi kunne gøre for at omvende os tilstrækkeligt for Gud, så han ville borttage vor skamplet.«

Bemærk jer kongens ord – ikke alene førte deres oprigtige omvendelse til forladelse for deres synder, men også til, at Gud borttog pletterne fra de synder og tilmed ønsket om at synde fra deres hjerte. Som I ved, ville de hellere end at risikere et tilbagefald til deres oprørske indstilling til Gud grave deres sværd ned. Og da de gravede deres fysiske våben ned med deres forandrede hjerter, gravede de samtidig også deres tilbøjelighed til synd ned.

Vi kunne måske spørge os selv om, hvad vi kan gøre for at følge dette mønster og nedlægge vores oprørsvåben, hvad end de måtte bestå af, og blive så »omvendt til Herren«, så syndens pletter og ønsket om at begå synd fjernes fra vores hjerte, og vi aldrig falder fra.

Oprør kan være aktivt eller passivt. Det klassiske eksempel på et bevidst oprør er Lucifer, der i den førjordiske verden gik imod Faderens forløsningsplan og tillige fik andre til at gå med i det oprør, »og den dag fulgte mange efter ham«. Det er ikke svært at se virkningen af hans fortsatte oprør i vor tid.

Det uhellige trekløver af anti-kriste i Mormons Bog – Sherem, Nehor og Korihor – udgør et klassisk studie af et aktivt oprør mod Gud. Den overordnede tese hos Nehor og Korihor var, at der ikke fandtes synd, derfor var der heller ikke behov for omvendelse, og der var ingen Frelser. »Enhver [har] fremgang i forhold til sine naturlige talenter, og ... enhver [tilegner] sig i forhold til sin styrke, og hvad end et menneske [gør, er] det ingen forbrydelse.« Anti-kristene afviser religiøs autoritet, de betegner ordinancer og pagter som optrædener, der blot er foreskrevet af fordums præster »for at tilrane sig magt og myndighed«.

Et sidste dages hellige eksempel på et forsættigt oprør med en lykkeligere udgang er historien om William W. Phelps. Phelps tilsluttede sig Kirken i 1831 og blev Kirkens trykker. Han redigerede adskillige af Kirkens tidlige publikationer, skrev utallige salmer og tjente som skriver for Joseph Smith. Desværre vendte han sig mod Kirken og profeten og det endda til et punkt, hvor han vidnede falsk mod Joseph Smith i en retssal i Missouri, hvilket bidrog til, at profeten

there.

Later, Phelps wrote to Joseph asking for forgiveness. "I know my situation, you know it, and God knows it, and I want to be saved if my friends will help me."

In his reply the Prophet stated: "It is true that we have suffered much in consequence of your behavior. ... However, the cup has been drunk, the will of our Heavenly Father has been done, and we are yet alive. ... Come on, dear brother, since the war is past, for friends at first are friends again at last."

With sincere repentance, William Phelps buried his "weapons of rebellion" and was received once more in full fellowship, never again to fall away.

Perhaps the more insidious form of rebellion against God, however, is the passive version—ignoring His will in our lives. Many who would never consider active rebellion may still oppose the will and word of God by pursuing their own path without regard to divine direction. I am reminded of the song made famous years ago by singer Frank Sinatra with the climactic line "I did it my way." Certainly in life there is plenty of room for personal preference and individual choice, but when it comes to matters of salvation and eternal life, our theme song ought to be "I did it God's way," because truly there is no other way.

Take, for instance, the Savior's example regarding baptism. He submitted to baptism as a demonstration of loyalty to the Father and as an example to us:

"He showeth unto the children of men that, according to the flesh he humbleth himself before the Father, and witnesseth unto the Father that he would be obedient unto him in keeping his commandments. ...

"And he said unto the children of men: Follow thou me. Wherefore, my beloved brethren, can we follow Jesus save we shall be willing to keep the commandments of the Father?"

There is no "my way" if we are to follow Christ's example. Trying to find a different course to heaven is like the futility of working on the Tower of Babel rather than looking to Christ and His salvation.

The swords and other weapons that the Lamanite converts buried were weapons of rebellion because of how they had used them. Those same kinds of weapons in the hands of their sons,

blev fængslet der.

Senere skrev Phelps til Joseph og bad om tilgivelse. »Jeg kender min situation, du kender den og Gud kender den, og jeg vil gerne frelses, hvis mine venner vil hjælpe mig.«

I sit svar skrev profeten: »Det er sandt, at vi har lidt meget på grund af din opførsel ... Bægeret er imidlertid tømt, vor himmelske Faders vilje sket, og vi er endnu i live ... Kom, kære broder, striden er endt, for venner til at begynde med, er endelig venner igen.«

I oprigtig omvendelse nedlagde William Phelps sine »oprørsvåben« og blev atter engang budt velkommen i fuldt medlemskab og faldt aldrig fra.

Men den mere lumske form for oprør mod Gud er dog måske den passive slags – hvor vi ignorerer hans vilje i vores liv. Mange, som end aldrig ville overveje et aktivt oprør, modsætter sig alligevel Guds vilje og ord ved at følge deres egen vej uden skelen til guddommelig vejledning. Det minder mig om en sang, som Frank Sinatra gjorde verdensberømt for mange år siden om at følge sin egen vej med teksten: »I did it my way.« Livet rummer bestemt masser af muligheder for personlige præferencer og individuelle valg, men når det angår emner som frelse og evigt liv, bør vores temasang nok være, »Jeg fulgte Herrens vej«, for der er vitterligt ingen anden vej.

Tag for eksempel Frelserens eksempel på at blive døbt. Han lod sig døbe for at vise Faderen sin loyalitet og os et eksempel:

»Han [viser] menneskenes børn, at han hvad kødet angår ydmyger sig for Faderen og bevidner for Faderen, at han [vil] være lydige mod ham ved at holde hans befalinger ...

Og han sagde til menneskenes børn: Følg mig. Derfor, mine elskede brødre, kan vi følge Jesus, medmindre vi er villige til at holde Faderens befalinger?«

Der er ingen »min vej«, hvis vi vil følge Kristi eksempel. At prøve at finde en anden vej til himlen er ligeså ørkesløst som at bygge på Babelstårnet, frem for at godtage Kristus og hans frelse.

Sværdene og de øvrige våben, som de omvendte lamanitter gravede ned, var oprørsvåben på grund af måden, de var blevet brugt på. Den selvsamme slags våben var i deres sønners hæn-

being used in defense of family and freedom, were not weapons of rebellion against God at all. The same was true of such weapons in the hands of the Nephites: "They were not fighting for monarchy nor power but ... were fighting for their homes and their liberties, their wives and their children, and their all, yea, for their rites of worship and their church."

In this same way, there are things in our lives that may be neutral or even inherently good but that used in the wrong way become "weapons of rebellion." Our speech, for example, can edify or demean. As James said:

"But the tongue [it seems] can no man tame; it is an unruly evil, full of deadly poison."

"Therewith bless we God, even the Father; and therewith curse we men, which are made after the similitude of God."

"Out of the same mouth proceedeth blessing and cursing. My brethren, these things ought not so to be."

There is much in public and personal discourse today that is malicious and mean-spirited. There is much conversation that is vulgar and profane, even among youth. This sort of speech is a "weapon of rebellion" against God, "full of deadly poison."

Consider another example of something that is essentially good but that could be turned against divine directives—a person's career. One can find real satisfaction in a profession, vocation, or service, and all of us are benefited by what devoted and talented people in many fields of endeavor have accomplished and created.

Still, it is possible that devotion to career can become the paramount focus of one's life. Then all else becomes secondary, including any claim the Savior may make on one's time and talent. For men, and for women as well, forgoing legitimate opportunities for marriage, failing to cleave to and lift one's spouse, failing to nurture one's children, or even intentionally avoiding the blessing and responsibility of child-rearing solely for the sake of career advancement can convert laudable achievement into a form of rebellion.

Another example concerns our physical being. Paul reminds us that we are to glorify God in both body and spirit and that this body

der, når de blev brugt til at forsvare deres familie og frihed, slet ikke våben til oprør mod Gud. Det samme gjaldt om sådanne våben i nefitternes hænder: »For de kæmpede ikke for et monarki, ej heller magt, men de kæmpede for deres hjem og deres friheder, deres hustruer og deres børn og deres alt, ja, for deres gudsdyrkelse og deres kirke.«

På samme vis er der ting i vores liv, der kan være neutrale eller i sagens natur gode, men som brugt på den forkerte måde bliver til »oprørsvåben«. Vores tale kan for eksempel opløfte eller nedgøre. Som Jakob sagde:

»Men [det synes, at] tungen kan intet menneske tæmme, den er ustandselig på færde med sin ondskab og fuld af dødbringende gift.

Med den velsigner vi Herren og Faderen, og med den forbander vi mennesker, som er skabt i Guds billede;

fra samme mund lyder både velsignelse og forbandelse. Mine brødre, sådan bør det ikke være.«

Så meget af den offentlige og personlige diskurs i dag er skadefro og ondskabsfuld. Mange taler ofte med hinanden på en vulgær og ugudeligt måde, selv blandt de unge. Den slags tale er »oprørsvåben« mod Gud, »fuld[e] af dødbringende gift«.

Overvej et andet eksempel på noget, der i sig selv er godt, men som kan vendes imod guddommelige retningslinjer – et menneskes karriere. Man kan finde ægte tilfredsstillelse i en profession, et kald eller en tjeneste, og alle nyder vi godt af det, som dedikerede og talentfulde mennesker på mange forskellige områder har bestræbt sig på, opnået og skabt.

Alligevel kan det ske, at iveren efter en karriere kan blive det altoverskyggende fokus i ens liv. Så bliver alt andet underordnet, deriblandt ethvert krav, som Frelseren kunne gøre på ens tid og talent. For mænd og også for kvinder gælder det, at afkald på legitime muligheder for ægteskab, svigt hvad angår at holde sig til og opløfte sin ægtefælle, svigt når det gælder om at tage sig af sine børn eller tilmed bevidst at undgå den velsignelse og det ansvar, det er at opfostre børn, blot til fordel for ens karrieremuligheder, kan vende ellers beundringsværdige bestræbelser til en form for oprør.

Et andet eksempel er vores fysik. Paulus minder os om, at vi både skal ære Gud med vores legeme og ånd, og at legemet er et tempel for Hel-

is the temple of the Holy Ghost, “which ye have of God, and ye are not your own.” Thus, we have a legitimate interest in spending time caring for our bodies as best we can. Few of us will reach the peak of performance we have seen recently in the achievements of Olympic and Paralympic athletes, and some of us are experiencing the effects of age, or what President M. Russell Ballard called “the rivets coming loose.”

Nevertheless, I believe it pleases our Creator when we do our best to care for His wonderful gift of a physical body. It would be a mark of rebellion to deface or defile one’s body, or abuse it, or fail to do what one can to pursue a healthy lifestyle. At the same time, vanity and becoming consumed with one’s physique, appearance, or dress can be a form of rebellion at the other extreme, leading one to worship God’s gift instead of God.

In the end, burying our weapons of rebellion against God simply means yielding to the enticing of the Holy Spirit, putting off the natural man, and becoming “a saint through the atonement of Christ the Lord.” It means putting the first commandment first in our lives. It means letting God prevail. If our love of God and our determination to serve Him with all our might, mind, and strength become the touchstone by which we judge all things and make all our decisions, we will have buried our weapons of rebellion. By the grace of Christ, God will forgive our sins and rebellions of the past and will take away the stain of those sins and rebellions from our hearts. In time, He will even take away any desire for evil, as He did with those Lamanite converts of the past. Thereafter, we too “never [will] fall away.”

Burying our weapons of rebellion leads to a unique joy. With all who have ever become converted to the Lord, we are “brought to sing [the song of] redeeming love.” Our Heavenly Father and His Son, our Redeemer, have confirmed Their unending commitment to our ultimate happiness through the most profound love and sacrifice. We experience Their love daily. Surely we can reciprocate with our own love and loyalty. May we bury—very, very deep—any element of rebellion against God in our lives and replace it with a willing heart and a willing mind. In the name of Jesus Christ, amen.

ligånden, som vi »har fra Gud ... [og det] tilhører ikke [os] selv«. Således har vi en legitim interesse i at bruge tid på at tage os bedst muligt af vores krop. Det er kun nogle få af os, der vil toppe eller præstere, som vi for nylig så det ved OL og de Paralympiske Lege, og nogle af os oplever tyngden af tidens tand eller det, som præsident M. Russell Ballard har kaldt »løse led«.

Ikke desto mindre tror jeg på, at det behager vor Skaber, når vi gør vores bedste for at passe godt på den vidunderlige gave, som vores fysiske legeme er. Det vil være et tegn på oprør at skamfere eller skænde sin krop, misbruge den eller ikke at gøre, hvad man kan for at leve sundt. På samme tid og i den anden ende af skalaen, kan forfængelighed og en besættelse af ens fysik, ydre eller påklædning blive en form for oprør, hvor man snarere dyrker Guds gave end Gud.

I sidste ende betyder det at nedlægge vores oprørsvåben mod Gud ganske enkelt, at man »giver efter for Helligåndens tilskyndelser og aflægger det naturlige menneske og bliver en hellig ved Herren Kristi forsoning«. Det betyder, at vi sætter det første bud først i vores liv. Det betyder, at man lader Gud råde. Dersom vores kærlighed til Gud og vores forsæt om at tjene ham af hele vores kraft, sind og styrke bliver kriteriet for, hvordan vi bedømmer alting og træffer vores valg, vil vi have nedlagt vores oprørsvåben. Ved Kristi nåde vil Gud tilgive vores synder og fortidens oprør, og han vil fjerne de pletter, som de synder og oprør efterlod i vores hjerte. Med tiden vil han tilmed fjerne ethvert ønske om ondt, ligesom han gjorde det for de omvendte lamanitter fordums. Derefter vil vi ligeledes aldrig falde fra.

Det fører til en unik glæde at nedlægge sine oprørsvåben. Tillige med alle, der nogensinde er blevet omvendt til Herren, forlenes vi til at »synge om den forløsende kærlighed«. Vor himmelske Fader og hans Søn, vor Forløser, har bekræftet deres urokkelige forpligtelse for vores endelige lykke gennem deres ofre og den dybeste og mest vedvarende kærlighed. Vi mærker dagligt deres kærlighed. Vi kan forhåbentligt gengælde den med vores kærlighed og trofasthed mod dem. Må vi i vores liv grave ethvert anstrøg af oprør mod Gud – meget meget dybt ned – og erstatte det med et villigt hjerte og et villigt sind. I Jesu Kristi navn. Amen.